USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Marie Turkové v právní věci **žalobce: M. S.**, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, č. j. 59 Az 468/2003 - 37 ze dne 14. 7. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, č. j. 59 Az 468/2003 - 37 ze dne 14. 7. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 1709/AŘ - 2002 ze dne 3. 9. 2003, kterým bylo potvrzeno předchozí rozhodnutí vydané v I. stupni správního řízení o neudělení azylu a kterým byl zamítnut stěžovatelův rozklad proti tomuto rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda kasační stížnost je podána osobou oprávněnou a zda je podána včas. Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Pokud jde o otázku, zda byla kasační stížnost podána včas, pak podle § 106 odstavce 2 věty první s. ř. s. musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Podle věty poslední téhož ustanovení nelze zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti prominout.

Z obsahu soudního spisu vyplývá, že stěžovatel se v průběhu soudního řízení před krajským soudem zdržoval na adrese Pobytového střediska S. p. R., kam mu bylo v jeho průběhu řádně doručováno. Tam byl také dne 19. 7. 2004 uskutečněn pokus o doručení napadeného rozsudku. Při doručování nebyl stěžovatel zastižen a zásilka, která tento rozsudek obsahovala, byla proto téhož dne uložena. V úložní době si ji stěžovatel

nevyzvedl. Dne 11. 8. 2004 se stěžovatel následně dostavil na Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, a tam si rozsudek převzal.

Byla-li tedy zásilka obsahující kasační stížností napadený rozsudek doručována stěžovateli do vlastních rukou, přitom dne 19. 7. 2004 nebyl stěžovatel zastižen, ačkoli z doručenky vyplývá, že se v místě doručování zdržoval, pak podle § 46 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, za použití § 42 odst. 5 s. ř. s. platí, že nevyzvedl-li si adresát zásilku do deseti dnů od jejího uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Ze stěžovatelova tvrzení podávaného v kasační stížnosti nevyplývá, že by se v době doručování zásilky obsahující napadený rozsudek nezdržoval na adrese, na kterou mu bylo doručováno, a skutečnosti vyplývající z doručenky ohledně pokusu o doručení tohoto rozsudku, jež má v daném případě podle § 50e odst. 4 občanského soudního řádu povahu veřejné listiny, tak nejsou zpochybněny. Tyto skutečnosti ostatně stěžovatel nezpochybnil ani při převzetí rozsudku na krajském soudu; toliko uvedl, že v době jeho faktického převzetí (dne 11. 8. 2004) se zdržoval v jiném pobytovém středisku. Zásilku je tedy třeba podle § 46 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, za použití § 42 odst. 5 s. ř. s. považovat za doručenou dne 29. 7. 2004, bez ohledu na faktické převzetí napadeného rozsudku, k němuž došlo dne 11. 8. 2004.

Kasační stížnost byla podána dne 24. 8. 2004. Musí-li být kasační stížnost podle § 106 odst. 2 s. ř. s. podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje, pak lhůta pro její podání uplynula dne 12. 8. 2004. Byla-li tedy kasační stížnost podána až dne 24. 8. 2004, stalo se tak po zákonem stanovené lhůtě, jejíž zmeškání nelze prominout, a byla tak podána opožděně.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud postupoval podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. a kasační stížnost odmítl, aniž by se mohl zabývat návrhem na přiznání jejího odkladného účinku a aniž bylo zapotřebí rozhodovat o návrhu na ustanovení právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Byl-li návrh na zahájení řízení, jímž je v tomto případě kasační stížnost, odmítnut, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu